

получили повече отъ 500 долара. (Останалитѣ, съ фамилии въ Европа, не получили нищо.

(Не зная да ли автора на статията, помѣстена въ „Вечерна поща“, бр. 3331, въ отговоръ професоръ Данаилову, искрено вѣрва въ розовитѣ отношения на капитала и труда въ Америка!).

Въ бр. 11 на „Български гласъ“ (New-York) се прави алузия на множеството случаи съ пострадали при работенето българи които завѣли дѣла за обезщетение, но напраздно — още прѣди да узнаятъ, че нѣма да бждатъ удовлетворени отъ работодателитѣ или сждилищата, били измамани отъ адвоката си. Привеждатъ се примѣритѣ съ Петръ Стафановъ и В. Георгиевъ въ Портландъ, които оставили по единъ кракъ въ една работилница „гдѣто кръвта ежедневно се обръща въ злато за смѣтка на една шепа охолници“. Американскитѣ адвокати по защитата на подобни дѣла сж съ сжщитѣ експлоататорски мрѣжи като тия на емиграционнитѣ *padroni* или *bosses*. Особно при явно спечелими отъ страна на пострадалитѣ дѣла тѣ влизатъ въ прѣговори съ работодателитѣ и взематъ двойни възнаграждения за себе си — разбира се винаги въ ущърбъ на пострадалия: или че послѣдния се удовлетворява само отчасти или никакъ. Въ сжщия брой на този вкъ е помѣстена реклама за „единственния български адвокатъ въ Америка (B. Stephanoff. 55 Baldwin Bldg., Indianapolis, Ind. U. S. A.), който е спечелилъ най-много български дѣла и е отървалъ много българи и македонци отъ нещастия“.

Направената анкета върху условията на работниците въ каменовжглениѣ минни на Западна Пенсилванія и прилѣжащитѣ ѣ щати, гдѣто сж ангажирани 88000 работници, (значи четвъртъ отъ всички каменовжглени работници въ щagitѣ), ето що посочва: *).

*) Рапортъ на Федералната Имиграционна Комисія, прѣдставенъ на конгреса на 15 юни 1910 г.